

נבחנת מניה בן-יעמי

נבחנת שולמית סיגר

נבחנת אביבה פז

נבחן אבי בן-חיים

הנער השליח יקפוץ לצמרת

זה יכול לקרות רק בעסקי השעשועים: אחד התפקידים הראשיים במחזור קפוזי של תיאטרון דגן, יוקפץ כנראה לידיו של הנער השליח בתיאטרון. תפנית מוזרה זו בחייו של אבי בן-חיים, 24, יליד מרוקו, יפה מראה ותכול עיניים, קרתה השבוע, באחריצהריים בהיר אחד וחם מאד, באולם קטן בתל-אביב. על בקי בוקי בירה ישבו חורצי הגורלות — ריבקה רו (העתונאית, לא הזמרת) ואיזי אברהמי, יוזמי קפוזי בעברית, המפיק דני דגן וה' אוון המוסיקלית של בני אמדורסקי. הם ציפו לכשרונות האלמוניים, לשחקנים ש' טרם נולדו רשמית, ולאותם חולמי הלך-מות'ימה, שנענו למודעה שפורסמה בעיר-תון בדבר חיפוש שחקנים-זמרים חדשים למחזור חדש.

המועמדים הגיעו בהמוניהם. כמו תמיד, עם הרבה פיק ברכיים וקצת רעד בלב, והתקווה הגדולה: אולי כאן יפול דבר. הם הביאו איתם גיטרות, קטעי קריאה שדיק'למו בבית-הספר, ונסיונות לשיר כמו יהו'רם גאון או יגאל בשן. כשעלה אבי בן-חיים על הבמה, עבר לחשוש בין הנוכחים. אנשי משרדו של תי'אטרון דגן החלו מחייכים: אתם יודעים מי זה? זה הוא הנער שליח שלנו.

איש ביניהם לא חזה את אשר ציפה לו, אבי, בבטחון רב, פצה את פיו, ויצא קול, בכלל לא רע, אפילו נעים, וכמעט לא מוזיק'לי ורי חזק אפילו. אחר כך, העמיד כסא, ופנה אל הקהל שלו: תראו, כאן על הכסא יושבת אלה לבנה, שאני צריך לרצוח אותה כל ערב. פעם אני מדבר אליה, ופעם אל עצמי, ופעם אל שתיים... אחרי ההסבר בא הביצוע. ברגע זה התברר שאבי לא רק מסוגל לשיר, אלא גם לשחק, תודה לאל. השופטים אמרו כך.

"כל מה שאני צריך זה לתפוס שם, פרסומת. ללמוד לשחק, את זה נעשה אחר כך." מסביר אבי את האני מאמין שלו, ומספר את תולדות חייו בצהלה רבה. "עלי' תי לארץ בגיל שנתיים. תמיד רציתי לשחק, אבל למדתי מסגרות. אז כצבא, במקום ללהקה צבאית, הלכתי להיות מסגר. עשיתי מהומות, לא עזר שום דבר. עברתי בחי'נות ללהקת פיקוד מרכז, וכשהגיע סוף סוף הזימון שהועד לי — דפקו לי שמירה ששי-שבת. ככה, ככה, ככה. מה לעשות, עבדתי במסגרות ושרתי כל הזמן ברמקול. הצי'חקתי את כל החברה בבסיס. השתחררתי והלכתי לסטודיו של ניסן נתיב. שם עשינו משהו בוויזק, אחר כך במחזה של זינא. בהצגה תיבת פנדורה של מוניטין הייתי שאבאבו. יופי של תפקיד, כזה טיפוס עם דם. אבל ראיתי שככה זה לא ילך. בשביל

להיות מפורסם צריך להכיר אנשים. הכי טוב — איזה אמרגן. מצאתי מודעה בעיתון שמחפשים שליח לתיאטרון. אמרתי: זהו זה. אני אהיה שליח בתיאטרון ואחר כך אקבל איזה תפקיד."

ליד הפסנתר ישב לו שמעון כהן, מוכן ומזומן לעזור לנבחנים נרגשים. "למצוא את הסוף" אחת המועמדות שלא נראתה כנערת זוהר טיפוסית, וגם לא נשמעה כך, פוט'רה בנימוס ובהבטחה המסורתית, "נתקשר". אותה אשה, התברר, היא אם לילדה בת חמש וחצי, שיש במשפחה כמה זמרים מקצועיים, ואשר באה ללמוד בלי שגילתה זאת לאיש, בתקווה שהיא יכולה להוכיח את עצמה. לדבריה הרגישה באווירה העיר'ינית מיד עם עלותה לבמה. "איני יודעת למה, אבל הרגשתי שהם לא אורבים אותי. איבדתי את כל החשק לשיר. אני בטוחה שנכללתי."

"איד הרגשת בזה?" "אין כשנכנסתי ראיתי איך הם מסתכלים בי במין בוז שכזה. לפני אנשים כאלה לא כדאי אפילו לשיר." "ואת חושבת שבמבחנים אחרים יהיו מוכנים להאזין לך?" "כן, כבר הצלחתי בהרבה מקומות." "איפה?" "בכל מיני מקומות."

והיו עוד ממורמרים, שנדמה היה להם כי לא הספיקו להפגין את מלוא כוחם. אותם שנאמר להם על-ידי אבא ואמא שהם יודעים לשיר. היו אחרים, שמרגע ראשון נמצאו בעלי טמפרמנט קול, או בעלי אותו משהו שהופך אותך לכוכב: מניה בן-יעמי, אמריקאית שבאה לפני חדשים, רוקדת אצל שמעון בראון, וכבר נחטפה לצילומי סרט פרסומת — תהיה אחת מן הקופצות. רוג'ית כך, במנות הקת הנח'ל לשעבר, אף כי הודתה בכנות כי אינה יודעת לשיר, יוד'עים כולם שהיא יודעת לרקוד. שמות כמו יעקב כהן או אבישי אביבי סומנו בקו' מאשר, ונערה בשם שלומית סיגר, על אף שהופיעה כמו בשירי ההסתדרות, לדברי הבמאי אברהמי, הוכיחה שהיא יודעת להצי'חיק.

ועוד מישהו שבא במקרה: משה טל, משוחרר-להקת חיל-הים. משה בילה לאחר-ונה כמה חודשים בכתחילים ובית הבראה לאורך שפצץ בתאונת-עבודה: כאשר צילמו את סרט הטלוויזיה עם להקתו, ביצע קפי'צה כל-יך משכונת, שקרסולו התרסק. לכאן הגיע פשוט משום שרצה ללוח את חברתו אלומה, שבאה להיבחן. "היא רוקדת נהדר", אומר עליה משה. הוא עצמו כנראה יקפוץ. הפעם — בזהירות!

האיש בעל המשקפיים, ובריסמא בנשמור' תיהם השוכבות של הלקוחות הצעירים ש'ראו הצגות אותן עיבד למענם לבמה. "לה' גיד חמור, אידויט או מטומטם מעל הבמה, זה לא מצחיק בכלל. אפילו לקרוא למישהו חסה זה לא מצחיק. אבל לומר כלבסה או ג'ינני כלבסה — זה גל צחוק בטוח באולם."

כשאתה קורא למישהו פומפיה, הילדים מתגלגלים מצחוק. מטאטא של בית מר'קחת, או מקל בלי ארטיק, משגעים אותם לגמרי. המילה היפופוטמס לא עוברת בכלל על ילדים. לא יודע למה. לעומת זאת מלפפון, והוא אולי יחייך; אם הוא מצוב'רדח ותאמר לו, מלפפון חמוץ שכמותך, או פרצוף של חביתה' — הוא יתפקע מצחוק.

נבי בעל שבע פנים. "זה באמת לא מצחיק ואפילו לא מעליב. הנה, בהצגה ישנו האיש בעל המשקפיים, הנבל המוש'לם למפחית. הוא מתחפש כל הזמן כהוא משעשע, ומוריד מדי פעם את משקפיו הכהים כדי שהילדים יזהו אותו והיו מבסוטים כשי יודעים את הסוד שהשחק'נים על הבמה אינם יודעים. זה גורם להם הנאה עצומה."

שלמה-לה ברישביט כבר פיתח לו ניסיון בודק בכל מה שקשר לצופים הצעירים בתיאטרון. למרבה הפלא, מתקבל הרושם שגם ההורים, יותר משהם הולכים ללוח'ת את ילדיהם, הולכים ליהנות בעצמם. וכי יש משהו יותר משעשע מאשר לרדוף אחרי נבל בעל שבע פנים, כשאתה יודע בביטחון שכל רע לא יאונה לך, לעזור לילדים חמו'רים לתפוס את הגנב, כשלתפע אתה מוצא את עצמך צורה בהתלהבות יחד עם קהל עליו של ספסופים: "משטרה! משטרה! ולאכול שוקולד ובונבונים יחד עם קהל אנשי חסר דעות קדומות? ועוד משהו — אם אתה אוהב כשרונות מלידה: ישנה כאן הגית זמיר, שמשחקת את בובמבה וגם נר'אית כך — ילדת-פלא שקשה להאמין שהיא כבר בת עשרים. אנשי התיאטרון, כפי הנראה הם באמת אחרי הכל ילדים גדולים.

תקליטים

שיעור (סי. בי. אס.) בלי התנועה על הבימה, משחקי האורות, הכוריאוגרפיה וההשתוללות החזותית, נשמע השיעור הי'שראלי דליל, מסורק וממוקד, וחסר מעוף לחלוטין. הזמרים שרים כאילו עמד מישהו מאחורי גבם וספר את הקצב. קולותיהם אינם עשויים להוציא איש מן הכלים מרוב התלהבות, בולטת וטובה: מרגלית אנקורי. אם להשוות תקליט זה עם השיעור המשע'שבהקלטה האמריקאית, הרי זה בקושי פיאה נוכרית.

להקת הנח"ל — בהיאחזות הנ'י ח"ל כפיני (הדארצי) — שלושה פזמו'נים מופצצים (שיר השגות, הבן יקר לי, בהיאחזות הנח"ל בסיני) הנימנים על הדב'השיגרתית של הלהקת. קול אחד שירחיק

רים המשובחים ביותר שעשתה איוו להקה צבאית בשנים האחרונות, ועוד כמה פזמו'ני מילוי, שאינם נבדלים במאומה מן החומר השיגרתית של הלהקת. קול אחד שירחיק

ללהקת-קצב שנעשה עד היום בפזמון היש'ראלי. אם כי כמה מן הפזמונים מזכירים קצת יותר מדי זה את זה, ובקנה מידה בין-לאומי, הסיגנון מיושן במקצת, הרי ה'ביצוע נעים לאוזן, ושירים כלמה לי לק'חת ללב ואבטלוס ראויים להאזנה חוזרת.

מלכת האמבטיה. בן ללא הורים, שאף חברת תקליטים לא רצתה לרשום עליו את שמה, כנראה מחשש לחרם ציבורי. החומר כבר מוכר היטב לכל מי ששמע על השערוריה, ויש להניח שהדיועות עליו כבר מגובשות לגמרי. התקליט עצמו מבליט שוב את העובדה כי זוהר לוי הוא לא רק מתופף מוכשר, אלא גם מלחין בעל חוש לקצב ומלודיה. פזמוניו הם החלק המוצלח בהצגה. גם אם לא כל המש'תתפים הם זמרים, הרי הביצוע, כמו בהצגה, הוא ברוח הנוף לוי.

טום ג'ונס (פאקס) בלי ספק: הזמר'הסולן המחשמל ביותר כיום בעולם הפז'מונים. כשהוא שר את להיטיו המוכרים כמו ללא אהבה, או שירים המחמימים לו, הופך כל פזמון לפזינה. אלא שבתקליטו האחרון הזה אסף שפע של הזמר בינוני או להיטי נוסח הנוסח או מתקן מותק. שאין בהם מה להוסיף על הביצוע המקורי. בקיצור, טום ג'ונס, אבל לא בשיאו.

חדריך

ההגיגה (הבימה) — מחזה כויר-מטבח של דויד סטורי, הנפול ממורו ורבו אוס'בורן, אינו מצליח להתאקלם לחלוטין ב'אולם הבימה. על אף הופעתו הנובעת-ללב של נחום בוכמן וכמה התפרצויות משכ'רנעות של שמואל עצמון.

איזון עדין (הבימה) — וירגיניה וולף במתכונת מתונה יותר, איטית יותר, ובי'ביצוע שנאלץ לוותר הפעם על התפרצויות היסטוריות. גם משעמם, בעיקר בחלק ה'ראשון של ההצגה. פינקל ראוי לשבח בשל הצלחתו להיפטר מסיגנונו הקבוע. הופעה טובה של רסאל קלצקיין.

נדנדה בשניים (התיאטרון הצעיר) — אהבה והומור מחד, בידות וחובות מצי'אותיים מאידך. מאוניים אלו מתנגדים ב'דיאלוג שנון, בהעלאה צנועה מאוד, אבל כנה, של שולמית אדר ודויד זינדר.

מדון פלאזה (התיאטרון הקאמרי) — השלאגר של השנה, מהנה את החושים, אינו מאמץ את השכל, מישחק וירטואוזי של צדנה פלדל ואבנר חוקיהה.

חתונת הדמים (הקאמרי) — אחד המחזות המועזעים והיפים של לורקה, ב'ביצוע טוב ומסוגנן.